ISSN 0132-4462.
№ 8 2011
СЕРПЕНЬ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Думаєте, я знаю, як його зупинити?!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Був тут у нас один, що не брав хабарів, так його звільнили за профнепридатність.

ІРОНІЗМИ

● *Талановиті вороги мають нас зробити розумнішими.*

● *Епідемія грипу — це все-таки якась альтернатива епідемії брехні та злодійства.*

● *Народ зазвичай душать під виглядом дотримання закону.*

● *Підвищили зарплату і пенсії — цінам стало легше жити.*

● *Будеш гідним свого начальника — ніколи не станеш ним.*

● *Безсмертним за життя пам'ятників не ставлять.*

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.
м. Київ.

Олексій КОХАН

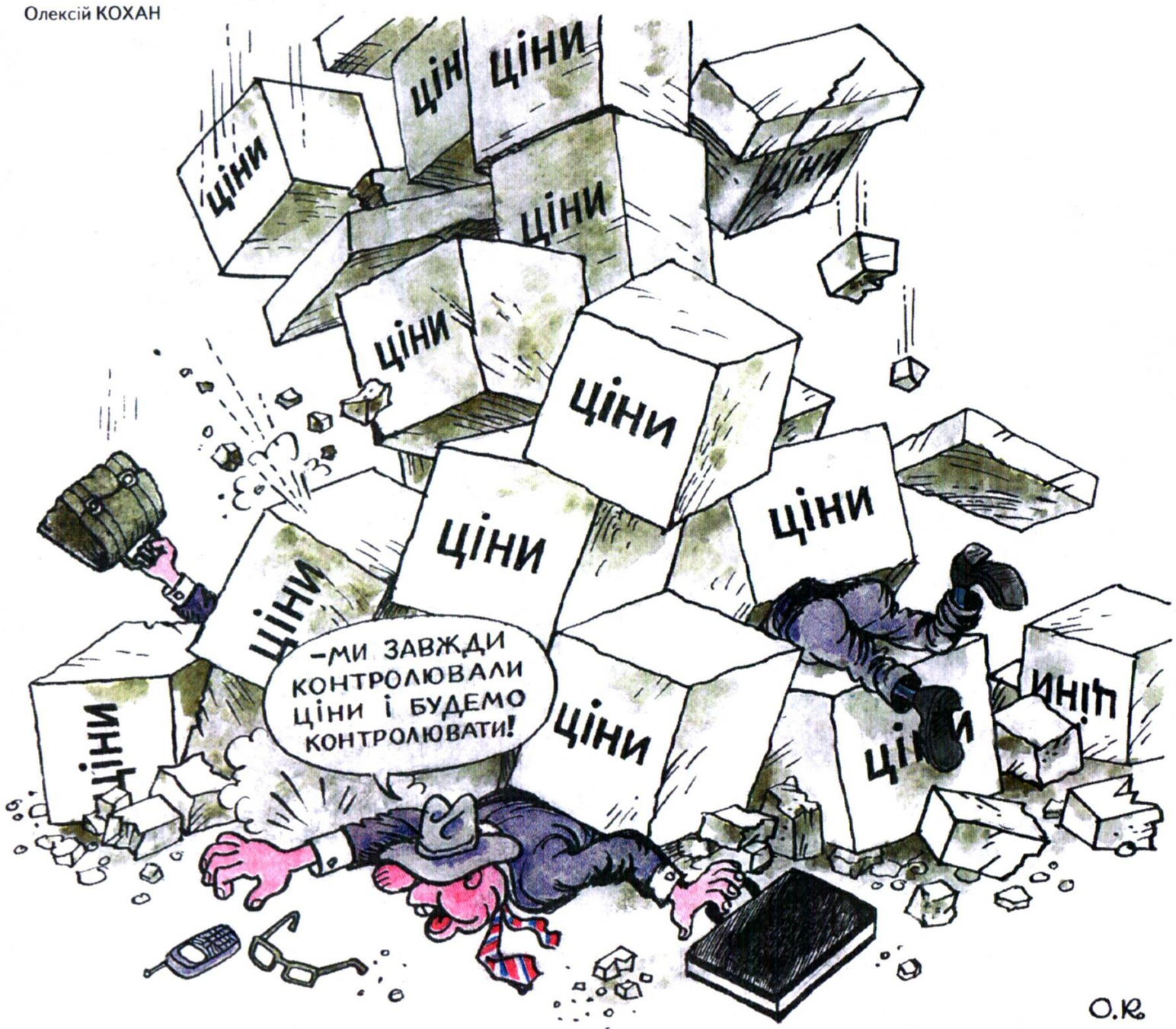

ЛАМАТИ — НЕ БУДУВАТИ

Всесвітньовідому Петриківську фабрику художнього розпису почали різати на брухт. Одні твердять, що з 2001 року підприємство знаходиться у приватній власності, інші — що воно не приватизоване. Та як би там не було — це не найкращий вихід. Ліквідувати фабрику дуже просто, а от побудувати... То чи не варто було б її законсервувати, як кажуть, до кращих часів.

ВИГІДНА СПРАВА

У штаб-квартирі ІАП відбулася конференція на тему: «Малий бізнес. Яку справу вигідно сьогодні відкривати». Більшість учасників зійшлися на думці, що сьогодні не прогадає той, хто відкриє підприємство з виготовлення конвертів.

По-перше, бюрократична машина у нас працює на повну потужність — переписки, відписки, повторні заяви... Усе це потребує вищезгаданої продукції. А по-друге, за даними Держінспекції з питань праці майже 4,7 млн. українців отримує зарплату в конвертах...

А ДЕ Ж ВОНИ ВІЗЬМУТЬСЯ?

Головний тренер національної збірної з футболу Олег Блохін скаржиться, що у збірної нема гідного поповнення молодими гравцями. А де ж вони візьмуться, коли провідні клуби, та й периферійні, намагаються не виплекати у своєму колективі достойного спортсмена, а купити бразильського, італійського, іспанського... А скільки талановитих українських хлопчаків мріють про великий футбол!

Олег ГУЦОЛ

Володимир СОЛОНЬКО

Смішинки

БІЛЯВКА

Хлопець в інтернеті знайомиться з дівчиною.

— Опиши себе.

— Висока блондинка.

— А очі?

— Є.

Надіслав Василь ГОРДІЄНКО.

смт Крижопіль на Вінниччині.

ТЕЛЕГРАМА

«Відпустка закінчується. Завтра буду вдома. Детальніше — листом. Цілую. Твоя Оксана».

У ПОЛОГОВОМУ БУДИНКУ

— Поздоровляю! Ваша дружина народила двійняток!

— Хлопчики чи дівчатка?

— Здається, одне — хлопчик, а друге — дівчинка. А може, навпаки.

Надіслав Євген КОРОТЯК.

смт Компаніївка на Кіровоградщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Якщо лікар їх не переконає, включайтеся ви.

СУШЕНІ ЯБЛУКА

Садок у Івана Копійки старий, великий, і вродило в ньому минулого літа рясно яблук і груш. Виходили вони удвох із дружиною в садок — і душа раділа. Раділа і боліла, бо ж поїсти усе це удвох не подужають, а продати ніяк: до міста далеко, а машини нема.

Але Копійки не з тих господарів, аби дивитися, як гниє їхнє добро, пропадає. Отож вирішили вони всі ті яблучка пересушити. Добре, що й літо спекотливе вдалося. Сушку легше на базар возити, ніж свіжі яблука,— вирішили вони. Сидів Іван Копійка в холодочку днями, різав ті яблука дольками, кружечками, розстеляв на стелажах. А щоб мухи не обсиджували їх, то накривали наміткою і гляділи, аби дощик не намочив. Одним словом, клопотів вистачало. Але ж яка гарна, жовтенька, пахуча виходила сушка!

Аж ось і зима підійшла. Взяла жіночка клуночок та й поїхала на базар. Просиділа день на морозі, вторгувала кілька гривень на дорогу, та ще й за місце мусила заплатити...

І порадили добрі люди здати яблука оптом у магазин. Зраділи господарі, що згодились їх у них забрати. Ціна хоч і невисока, але ж беруть усе зразу. Однак попередили: розрахунок через банк, отож знімуть гроші за послуги банку. Як треба, то треба. Згодились і на це Копійки. Далі погнали жінку (саме вона цим займалася) в санепідемстанцію, аби перевірити, чи якісна сушка, чи не перетрубили її черви. Потім довелося самій обстежитись, чи не підхопила, бува, в садку своєму якоїсь інфекції, чи не носить у собі СНІДу. Поїхала до міста, заплатила за дорогу і обстежилась як слід. Ще попросили довідку із сільради про наявність землі, чи, бува, не поцупили в когось ці яблука. Довідку видали, як і має бути. Але ж треба знати тим, хто приймає яблука, коли ту землю виділили в користування. Чи зміг би вирости садок, тим більше яблуні.

Чотири рази доводилося возити в контору різні довідки, але в селі так і не могли поставити дату, коли та якому пращуру видавалася земля в користування.

Здавалося, на цьому мали б уже і скінчитися митарства Копійок, але затребували ще одну довідочку, останню: чи перебуває жінка зі своїм чоловіком у шлюбі і чи в добрих стосунках із ним? Бо можна й у свого чоловіка поцупити яблука, і гроші витратити на свої потреби.

Все зробила жінка, як веліли. Місяць їздила із села до міста, возила довідки. Й вивозила вона стільки грошей, що не один мішок сушки треба було продати, аби повернути затрачене.

...І ось знову надійшло літечко, вродили в Копійок яблука й лежать під яблунями, поки не перегниють. Бо сушити їх ніхто не хоче. Минулого ж року на них та-а-ак «розбагатіли...»

Та хіба у нас отак лише з яблуками?

Віра ХОЛОШВІЙ.

с. Пухівка Броварського району на Київщині.

Анатолій ГАЙНО

— Ми застосували нову методику тренування...

Валерій ЧМИРЬОВ

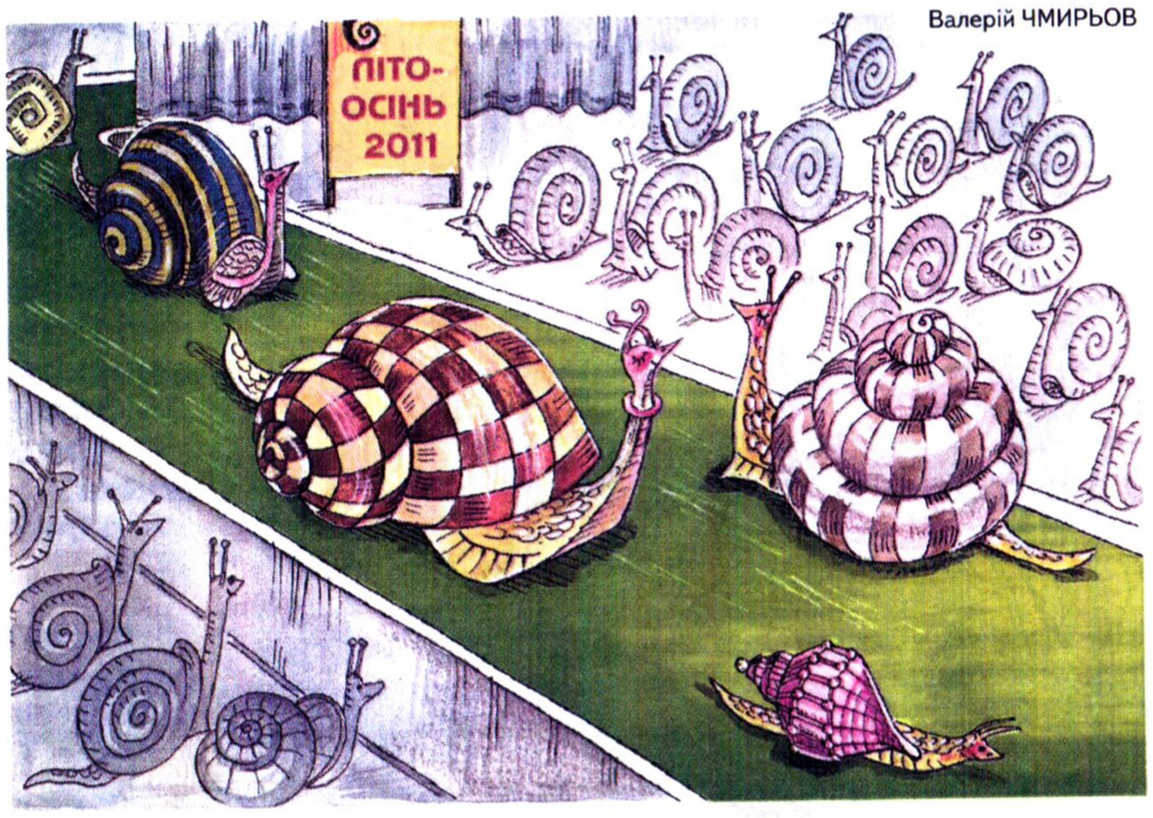

Майже з натури

СПІВАЙТЕ...

До Науменків їхній давній знайомий завітав. Із такої нагоди і чарка, і до чарки знайшлося. Посиділи, випили, закусили. Господиня звертається до гостя:

— Петре! Може б ви нам заспівали що-небудь? Ще ніколи не чула, як ви співаєте.

— Та який із мене співак?! — махнув рукою Петро.

— Е-е, не кажіть. Голос же он який гучний маєте.

— Тільки й того, що гучний.

— Ну ви й скажете таке!.. Співайте!

— Слуху в мене для співу геть-таки нема, та й що сусіди скажуть?

— Співайте, співайте! Вони нашого кота отруїли.

БО ЗНАЙШЛА

Сантехнік, лежачи, наполовину запхавшись під ванну, щось там рихтує. Раптом озивається його мобільник. І не заспокоюється.

Сантехнік, лаючись, вилазить на світ.

— Я вас слухаю.

У відповідь — мовчанка.

— Алло! Слухаю вас!

— Вибачте, я, певно, помилилася,— нарешті почувся жіночий голос.

— А куди телефонуєте?

Жінка називає номер телефону.

— Так, це мій номер. Значить, мені й телефонуєте,— підсумував майстер.

— Ти диви! Виходить, не помилилася? — зраділа жінка. — А ви хто будете?

— Як то — «хто»? Вам же сантехнік потрібен?

— Ні.

— А чого ж вам од мене треба?

— Нічого.

— То чого ж телефонуєте?

— Бо я цей номер телефону знайшла в чоловіковій кишені.

ЗАСПОКОЇВ

Сидоренко заходить у кабінет директора підприємства.

— Вибачте, але мені не доплатили за понаднормову роботу минулого місяця.

— Добре, Сидоренко, вибачаю.

Надіслав Леонід ОПАРА.
м. Київ.

Геннадій НАЗАРОВ

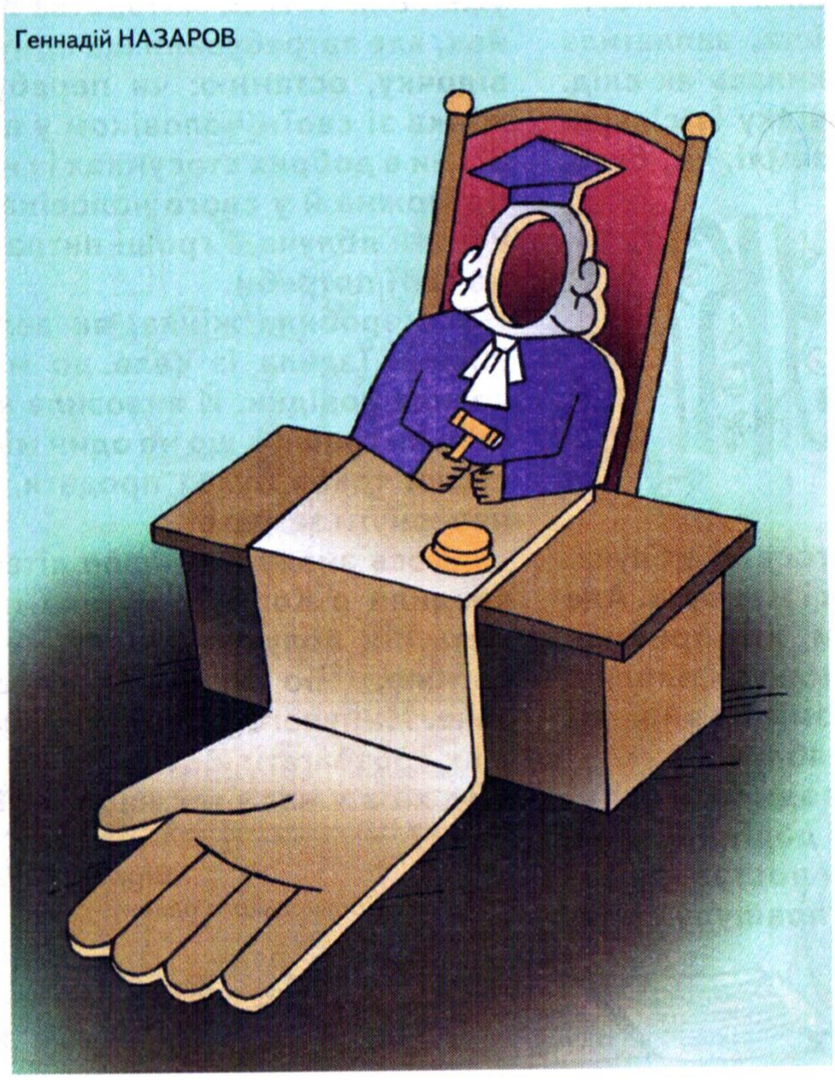

Описки самописки

МОНЕТНИЙ ЗВІР.

БЮДЖЕТНІ КОТИ.

ОРЕНДНА ПЛАХА.

ЛЕГІТЕМНА ВЛАДА.

ДЕПУТАТСЬКА ФРИКЦІЯ.

СВОБОДА ПРЕСУВАННЯ.

ЖИТЛОВО-ЕКСПЛУАТАЦІЙНА КОНТРА.

Сергій КОВАЛЬЧУК.
м. Київ.

Володимир СОЛОМАШЕНКО

1.

2.

Баба теж цього хотіла б

Голова сільський уранці
В двір до Ганни поверта,
Гарні квіти їй вручає —
З днем народження віта.
Каже: — Вік увесь трудились
Ви в погоду будь-яку
Як на фермі, так і в полі,
Не лінились на току.
А чи дощ січе, бувало,
А чи віхола мете...
Знали всі, що тітка Ганна
Не зважатиме на те.
Вчасно прийде, всюди встигне,
Наведе зразковий лад.

Ось чому вам побажати
Нині я безмежно рад
В домі рідному достатку,
Щастя, радості, тепла,
Щоби ваша сива старість
Забезпечена була.
— Ой, спасибі добрий синку,
Голос баби Ганни чуть,—
Я й сама б цього хотіла
Та що вдієш? Не дають...

На пожежі

БАЙКА

В недобрий час, коли ударив грім,
У Дядька загорівся дім.
Людей поназбігалось — не злічить,
І кожен Дядькові пораду хоче дати,
Як ту пожежу загасить.
Й хоч полум'я аж гоготить,—
Киплять дебати.
— Лий воду справа! — Гнат кричить.
— Не слухайте! — ногами тупотить
Сусіда Сава. —
Заходьте, Дядьку, зліва, а не справа!
— Яке там «зліва»? — Гриць гука й собі,
Аж піна виступає на губі,—
У Сави голова дірява!
— Послухайте мене! — волає Стах,—
Зривайте дах
І — крапка!
— А на ось, викуси! —
скрутила дулю Гапка.
Ну просто жах
Які всі недотепи.

❄ ❄ ❄

Питаєте, де взяв такий сюжет?
Ні, не секрет.
Отак точнісінько у вихорі проблем
Нерідко дебатують в нас нардепи.

Володимир ДУГАР.

м. Карлівка на Полтавщині.

В'ячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Анатолій ГАЙНО

— Рекомендую ось цей браслетик — останній крик сучасної моди.

ЗАПИТАННЯЧКА

Чому всі тролейбуси, в яких повно вільних місць, ідуть в протилежний бік?

Що сьогодні важче знайти для новонародженого – ім'я, чи по батькові?

А як співпрацює нова мітла зі старим совком?

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

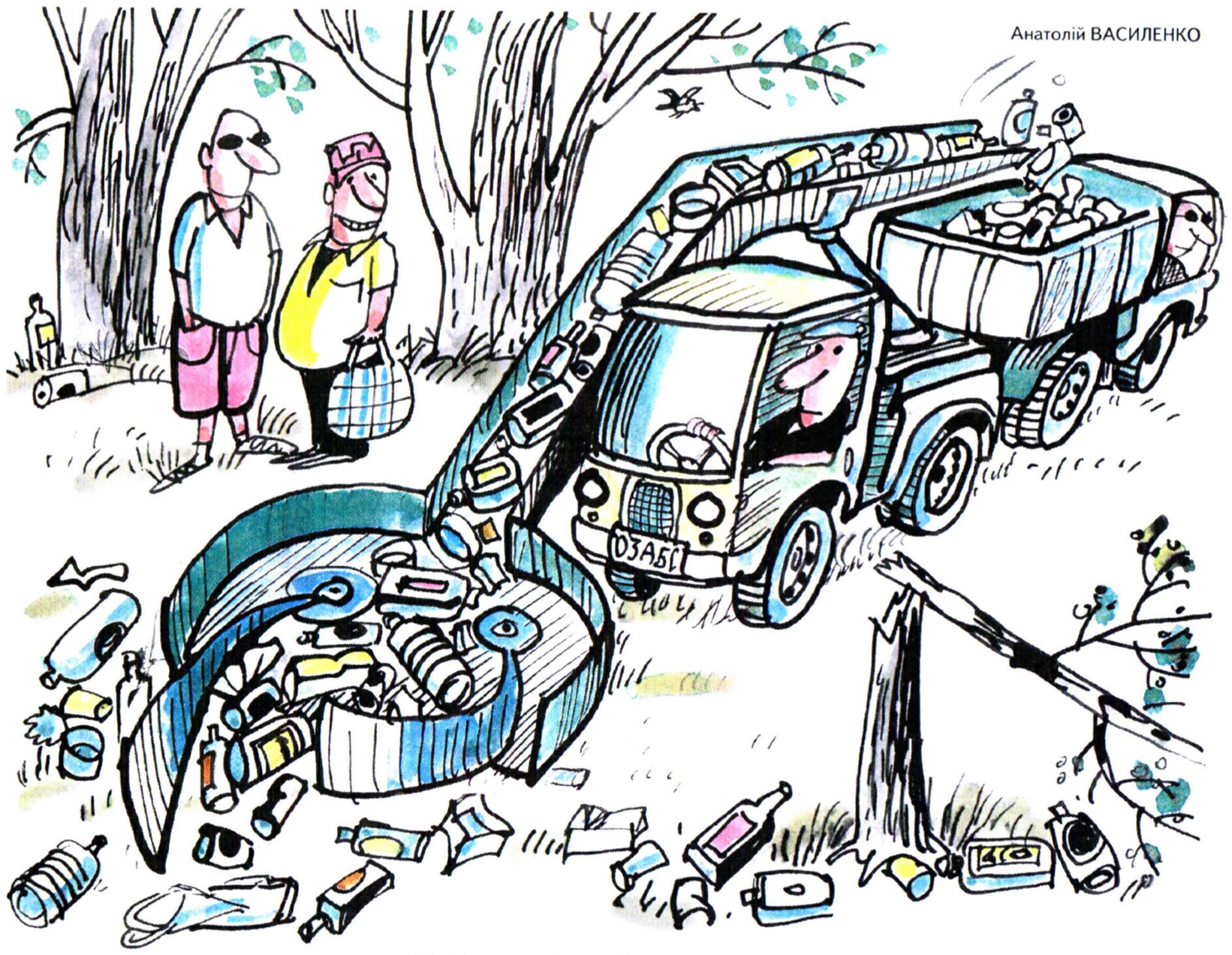

— Найняв сміттєзбирача: хай місце для «поляни» підготує.

ДОБАЛАКАЛАСЯ

БУВАЛЬЩИНА

У рибному відділі супермаркету:

— Що це у вас за оселедці з літерами СС?

— Це означає: слабо солені.

— Але ж можна зрозуміти і як середньо солені.

— Розумійте на здоров'я. Покупець завжди правий.

— Або ще гірше — сильно солені!

— Ви навіть можете вважати, що це оселедці з військ СС.

— Справді?! — зойкнула бабця і знепритомніла.

Ігор ГУСАЧЕНКО.

м. Київ.

Вітаємо ювілярів!

Анекдот від ювіляра

— Можете мені позичити сто тисяч?

— Можу, але не хочу.

— Думаєте, що я не захочу віддати?

— Захотіти захочете, але не зможете.

Відомого письменника, лауреата літературних премій ім. В. Сосюри, ім. Ю. Яновського, ім. В. Свідзинського, міжнародної українсько-австралійської премії «Айстра» Валерія ГУЖВУ з достославним 75-літтям!

Дружній шарж Володимира Солонька.

РОБІТЬ, ЛЮДИ ДОБРІ, ЯК ВАМ ЛУЧЧЕ

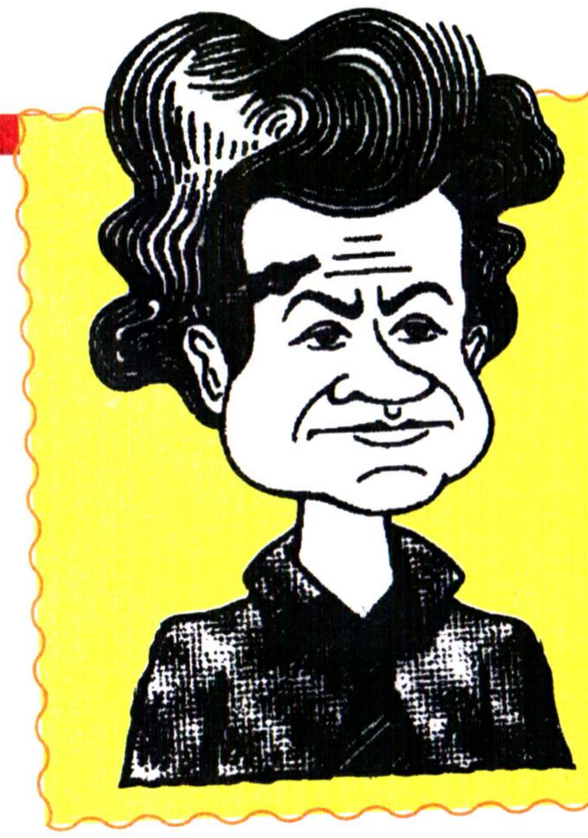

...Якщо красти на старості, то коли ж тоді в тюрмі сидіти, га?

А тому, громадяни злодії, махінатори і крадії-крутії, займайтесь крадіжками та махінаціями з молодих літ, ще будучи при здоров'ї, ще маючи в запасі літа. Щоб у вас був час відсидіти те, що вам присудять. Бо якщо красти на старості, то й справді — коли ж тоді у тюрмі сидіти?

От Бернард Медофф, колишній глава американської фондової біржі, так пізно почав красти, що був засуджений аж у 70 років. За свої махінації. І засуджений до 150 років ув'язнення! А щоб їх відсидіти, йому треба...

Так-так — прожити в цьому світі не менше як 220 років. Із них 150 років у тюрмі. За оті 60 мільярдів доларів, що він їх поцупив — афера віку! — у 70 років.

От і думаєш-гадаєш: навіщо йому наприкінці життя 60 мільярдів доларів? Чи він збирався два віки жити та ще й зверху двадцять років? Нащо йому — на той час уже й так мільйонеру,— мільярди у 70 років? Життя вже наближалося безповоротно до кінця, вже треба думати про зустріч із Творцем, а він... Шістдесят мільярдів викрав — здалися вони йому! На той світ він їх все одно не забрав би. То для чого йому було красти? Незбагненно.

Сидів на дієті.

Жінки вже йому не були потрібні.

Здоров'я нікудишнє.

Коло життя заверталося.

А він крав. Мільярди.

Незбагненно.

Влада грошей? Жага наживи?

Мафусаїл — за біблійним міфом один із родоначальників людства — жив буцімто 969 років. Нічого собі! Уявляєте? Такого можна було б і в 70 років посадити за грати на 150 років. Вийшов би він із в'язниці у 220 років. І в нього ще лишалося б 749 років життя.

ГІРШЕ ПЕКЛА

З пекла грішників додому
Відпускали раз
(Чи закінчилися дрова,
Чи вогонь погас).
І грішники згуртувались.
Аж кричать «Ура-а-а!»
Лише Перший не квапиться
Вийти «на-гора».
Каже Перший: — Гірше пекла
Мене допіка,
Що побачу під тризубом
Все своє ЦеКа!

ЗА ЩО Ж ЛЮБИТИ?

Каже: «Не люблю злодіїв»,
Наш дільничний Никодим.
Не за те, що вони крадуть, —
Що не діляться... із ним!

УЛЮБЛЕНЕЦЬ

Його любили, безперечно, від душі,
Як, з'ївши, підписалися: «Товариші».

Валентина КОЗАК.

Відому письменницю, лауреата літературних премій ім. С. Руданського та ім. М. Трублаїні Валентину КОЗАК із ювілеєм!

Дружній шарж Володимира Солонька.

Анекдот від ювіляра

Американський президент Рейган любив особисто вітати тих мешканців Вашингтону, кому виповнилося сто років.

Настав такий ювілей в одного тамтешнього українця. Приїхав Рейган до нього додому. Привітав. Уручив подарунок. А на прощання сказав:

— Я переконаний, що матиму приємність привітати вас із днем нардження і наступного року.

— Я теж так думаю, пане Президенте, — відповідає українець. — Ви ще дуже добре виглядаєте.

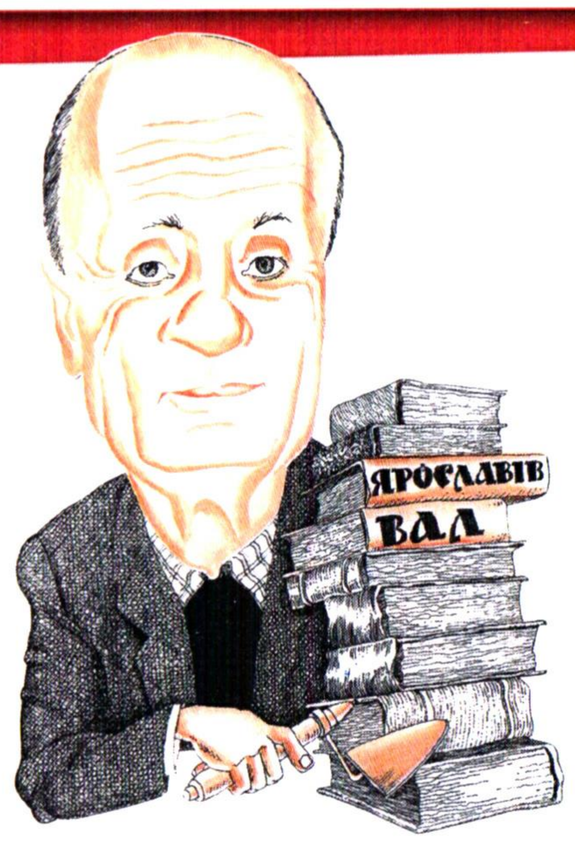

Відомого письменника, лауреата Національної премії ім. Т. Г. Шевченка, виконавчого директора Ліги українських меценатів, директора видавництва «Ярославів Вал» Михайла СЛАБОШПИЦЬКОГО з першим 65-літтям!

Дружній шарж Володимира Солонька.

Відомого письменника, лауреата літературних премій ім. Остапа Вишні, ім. Ф. Маківчука, ім. С. Олійника, ім. Ю. Яновського, гумористичної премії Одарки і Карася, «Лицарське перо...», нашого однoперчанина Валентина ЧЕМЕРИСА з третім 25-літтям!

Дружній шарж Олександра Монастирського.

А Медоффу? У 70 років посадили його на 150 років — як, бідоласі, їх відсидіти? То ж бо!

Коли ти, приміром, не Мафусаїл — не крадь на 150 років. Зважай на недовгий вік у цьому світі. Аби не довелося решту строку ще й на тому світі сидіти. А чому? Вийшла нова ухвала: хто на цьому світі не встигне відсидіти, буде досиджувати на тому.

А там, як відомо, літа не міряні, амністій не буває. Навіть за зразкову поведінку достроково не звільняють. Там сидять стільки, скільки треба.

Отож, громадяни злодії, якщо ви не Мафусаїли, крадьте відповідно до свого віку. Замолоду більше, на старості... менше. Аби не довелося гріхи спокутувати ще й у пеклі. Щоб змогли їх відсидіти ще в цьому світі, а на тому краще потрапляти до раю. Щоб не довелося земні свої літа завершувати на тюремних нарах — «шконках», а бажано в своїй постелі. В оточенні не зеків, а дітей та онуків.

Ще краще, звісно, зовсім не красти. І взагалі, не порушувати законів. Навіть і в молодості, але... Якщо ми раптом всі такими станемо — тюрми тоді спорожніють. Садовити нікого буде. А там же... адміністрація, наглядачі, охорона. (Не кажучи вже за міліцію та суди). Що ж, вони всі без роботи лишаться? А в них же сім'ї, діти, і їм теж бажано додому щомісяця зарплату приносити. А вони її ризикують втратити. Завдяки нашій чесності.

А тому стаємо зі своїми повчаннями на позицію дядька, якого бандити перехопили в лісі. Почали вони радитись, що з дядьком робити. Один каже: убиймо. Другий — давайте повісимо... Сперечаються. А дядько слухав-слухав та й каже:

— Робіть, люди добрі, як вам лучче.

Валентин ЧЕМЕРИС.

Заслужену працівницю журналу «Перець» Світлану ВДОВИЧЕНКО з молодим ювілеєм!

Дружній шарж Олексія Кохана.

Анекдот від ювілярки

Кума з кумою ділиться якимсь секретом і наказує:

— Тільки ж ви, кумасю, нікому — анічичирк!

— Та ви що?! Могила! Клянуся!

— Глядіть же, кумо, нікому — ані слова. Ой, а щоб я мала спокій на душі, візьміть ось карбованця: тримайте при собі його — хай нагадує вам про клятву.

Узяла кума карбованця і ще раз поклялася, що нікому не викаже секрету. Ходить день, другий із тим карбованцем, а на третій прибігає до куми і каже:

— Візьміть, кумо, назад свого карбованця, бо я вже більше не втерплю!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Суд ухвалив...

КОРОТКО КАЖУЧИ

Сімейний стан: розлючений.

❄ ❄ ❄

Куй залізо, поки... не поцупили на металобрухт.

Анатолій ОБРИНЬБА.

с. Тури Решетилівського району Полтавської області.

Володимир АДАМОВИЧ

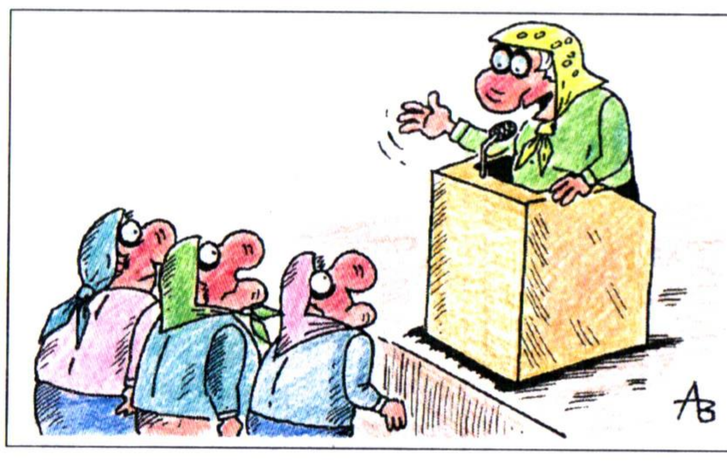

— На протидію підвищенню цін на горілчані вироби, пропоную створити асоціацію "Укрсамогон".

Валерій ЧМИРЬОВ

Вінегрет із перцем

Валерій ЧМИРЬОВ

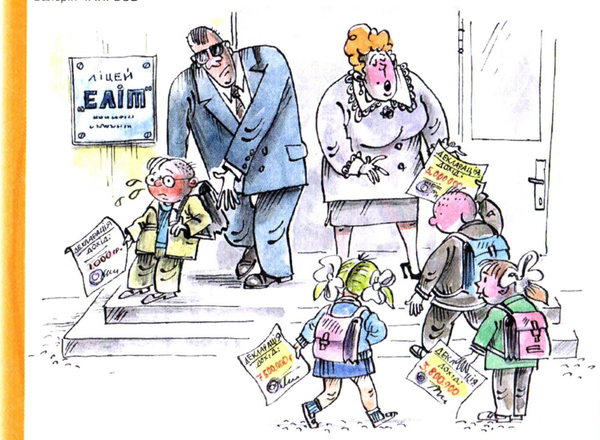

— Дітки, пред'являйте довідки про доходи батьків!

Василь ФЛЬОРКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— У мене є пропозиція! Щоб ліквідувати корупцію, треба відрубувати хабарникові ліву руку.

Данило КУЗНЄЦОВ

Юрій КОСОБУКІН

Сергій ФЕДЬКО

Сергій ФЕДЬКО

Володимир АДАМОВИЧ

— Розпишіться... Перевіряти будете?
— При вас якось незручно...

Валерій ЧМИРЬОВ

Народні усмішки

СТАРАЄТЬСЯ

— Якове, цього року в нашій консерваторії очікується великий конкурс по класу скрипки, тому вам треба багато займатися ще й удома.
— Куди вже більше, Семене Марковичу? Сьомий сусід повісився!

ІНТЕРНЕТ

Син учить маму працювати на комп'ютері.
— Ну, вітаю тебе, матусю! Ти сама вийшла в інтернет!
— Як?!! — жахається та:
— Та я ж у халаті і старих капцях!

ПРОГРАМІСТ

— Учора довго намагався пояснити бабці, що працюю програмістом.
— Ну і як?
— Зійшлися на тому, що ремонтую телевізори і розводжу мишей.

ЦІКАВО

Розмовляють сусіди:
— Он у газетах пишуть, що життя у нас невпинно покращується, економічні показники зростають.
— Цікаво почитати б, та грошей на газети не вистачає.

ТІЛЬКИ НА ВЕСІЛЛІ

— А взагалі я не п'ю! Тільки на весіллі.
— А ким працюєш?
— Тамадою...

Почув і записав Анатолій БОРСУК.
смт Нова Ушиця Хмельницької області.

ПЕСИМІСТ І ОПТИМІСТ

Скільки йому залишилося жити, хворий песиміст запитує у зозулі, хворий оптиміст — у дятла.

Почув і записав Микола ЗАЙЦЕВ.
м. Артемівськ Донецької області.

ПРАВИЛЬНО!

На шкільному уроці географії присутній інспектор.
Учитель, показуючи на географічній карті, звертається до школярів:
— Як називається цей океан?
Весь клас — ані гу-гу. Тиша.
— Правильно, діти,— каже вчитель. — Це Тихий океан.

ВИБІР

У крамницю заходить чоловік.
— Хотів би купити зубну щітку.
— Тверду чи м'яку?
— Тверду. Нас четверо.

КОМПЕНСАЦІЯ

Бесідують два фермери.
— Як показали себе ваші бджоли минулого року?
— Чудово. Меду, щоправда, дали мало, але покусали мого сусіда.

У СВІТІ РЕКЛАМИ

«Китайські товари з усього світу».

Почув і записав Назар МЕЛЬНИК.
м. Вінниця.

Валерій МОГИЛЬНИЙ

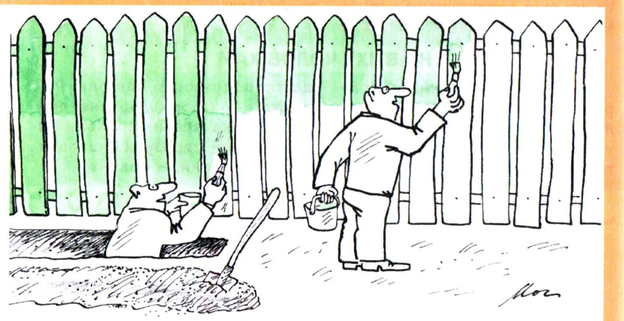

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

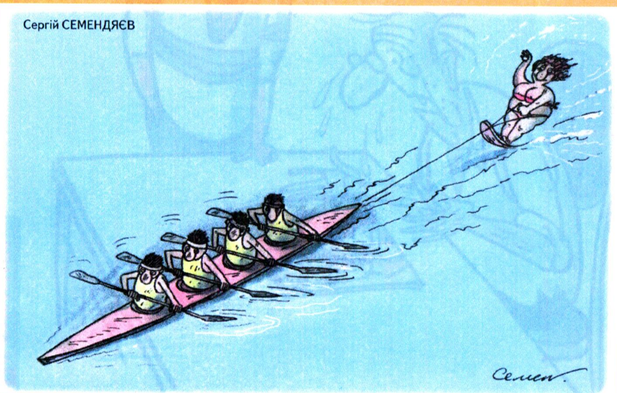

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

У світі науки

ВІД СКЛАДНОГО ДО ПРОСТОГО

Зроблено помітний крок у справі пошуку відповіді на загадку, яка не дає притупитися людській допитливості: що було перше — курка чи яйце?

Тепер це споконвічне складне філософське питання може бути зведеним до двох найпростіших питань:

1) Кури беруться від того, що несуть яйця?

чи:

2) Яйця беруться від того, що з них вилуплюються кури?

ЗНАХІДКА НАДЗВИЧАЙНОЇ ЦІННОСТІ

Під час археологічних розкопок учені знайшли кам'яну плиту, на якій викарбувано невідому до того заповідь Господню — Одинадцяту. Вона гласить: «Люби ближнього свого, як дружину його».

НА ВТІХУ ЧОЛОВІКАМ

Завдяки багаторічним спостереженням, численним співставленням та ретельним аналізам ученим удалося проникнути в таємницю чоловічого сімейного щастя, подружньої злагоди. Результат — сформульоване для цього отаке правило: «Коли ти неправий,— одразу ж визнавай це, коли правий,— мовчи».

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Пізно мені подарували цю книгу, пізно!...

ЩО ТРЕБА ЛЮДИНІ

Доброго дня, шановні перчани!

Дякую вам за сміх, радість, які ви щедро даруєте мені вже багато років.

Познайомив мене з «Перцем» мій дідусь, який любив ваше приперчене слово. Разом із ним ми читали дитячу сторінку, а пізніше я вже почала цікавитися вашим журналом у цілому. Скільки себе пам'ятаю — «Перець» завжди передплачувався або купувався нашою родиною. І жодного разу ми не були розчаровані.

Мені здається, що переважна частина анекдотів народжується з комічних життєвих ситуацій. Та й, здається мені, взагалі життя завжди, навіть у часи не дуже й веселі, має напохваті щось для того, аби нас збадьорити. Опираючись на власний життєвий досвід, розкажу вам одну таку історійку.

Липень...

Перший день відпустки... Діти в селі, чоловік у відрядженні... Нарешті можна відіспатися за цілий рік переважно сумлінної праці... (Ну що ще треба для щастя?! Хіба що скоротити відрядження благовірного...)

Але звичка — друга натура. Вже о п'ятій ранку очі розплющилися і поглянули на годинник. Промайнула приємна думка: «Ще рано...» На зміну їй прийшла щаслива згадка про відпустку. Солодка дрімота повернулася...

Раптом страшенне ревище різонуло тишу; писк коліс та вереск гальм. Здалося, що під вікнами хтось випробовує спортивну машину.

Перша думка: «Це сон. Машина просто не може так гасати нашим маленьким двориком...»

Друга: «Не сон... Але що тоді?»

Я вийшла на балкон. Побачене вразило мене не менше, ніж почуте: нашим двориком літав, виконуючи фігури вищого пілотажу брудно-помаранчевий «Запорожець». Він то мчав на двох бокових колесах, то кружляв на одному місці, неначе на льоду. Я навіть уявити не могла, що такі машини здатні на щось подібне! Якби не час, не місце та не децибели, видовище заслуговувало б на овації!

Трішки отямившись од шоку, помічаю, що сон утік не лише від мене. Тож коли трюкач у черговий раз помчав тротуаром під нашими вікнами, в нього полетіло з десяток пляшок.

Котрийсь із сусідів виявився снайпером, і серед брязкоту скла битих об асфальт пляшок пролунав схлип розбитого бокового скла машини, що якраз мчала на двох бокових колесах. (Гей, хіба ж у такий момент для щастя роздратованих несподіваним пробудженням людей треба було ще чогось?!) «Запорожець»-хуліган, не зупиняючись (хай би спробував!), зник за рогом нашого будинку.

Тривожне чекання... Несміла думка про те, що ще можна спробувати виспатися...

Коли — на тобі! — знову звук

мотора. Але дещо іншого тембру. То нашим рідним тротуарчиком, на якому зазвичай і пішоходи — рідкість, вирішили проїхатися ще й білі «Жигулі». Чи водії сьогодні показилися? Розпач огорнув душу: віддалялося здійснення не такого вже й панського бажання — виспатися.

Ура! Снайпер не промахнувся і цього разу! Підбита машина домчала до рогу, зупинилася. Водій прийшов сваритися. Його безапеляційно і зверхньо послали братньою мовою...

Перчинки

ЖУРНАЛИ

Сучасні дівчата одягаються так, що еротичних журналів уже майже ніхто не купує.

ЛІТО

Під час літньої спеки мікроавтобуси перетворюються у мікрохвильові пічки.

НОВИЙ ПРОКУРОР

Новий прокурор заступив на посаду зі словами: «Я вам покажу, як красти!»

БОГИ

З усіх людей, які повірили, що вони боги, за останні 2000 років лише одна була права...

ДЛЯ ЩАСТЯ?

Стромляти носа в з'ясування стосунків між чоловіками не входило в мої плани, і я зайшла в кімнату... Аж ось — стихло; нарешті наш розтривожений вулик зможе заспокоїтися і відпочити...

Раптом знову звук мотора, за ним зойк: «Ти диви! Оп'ять! Неси пляшку!» Відважний снайпер уже відчув смак перемоги, і в його голосі чулися навіть певні нотки азарту. На своє щастя, войовничий сусід вчасно помітив, що то під'їжджає міліцейська машина, і цього разу техніка не постраждала.

Доблесна міліція, на наше спільне щастя, спіймала-таки очманілого «Запорожця». Його водієм виявився із нашого ж таки будинку молодик, який придбав, «прилив» і, мабуть, від щастя забувши про невстановлений глушник, вирішив випробувати, на що здатне його авто...

Всі ми знаємо, як швидко збігає відпустка.

Ось і перший робочий день... Як не дивно, але з ентузіазмом забігаю в маршрутку; передаю гроші за проїзд і... відразу ж б'юся головою об поручень. (Це ми так жваво рушили з місця). Не встигла я обмацати місце майбутньої гулі, як мене швиргонуло в напрямі лобового скла. (Водій усе ж таки відреагував на червоне світло світлофора). Потираю забитий лікоть; зиркаю на водія... і кого я бачу?.. Щасливого власника отого самого «Запорожця»! Вітаюся і про всяк випадок мертвою хваткою чіпляюся за вже апробований на міцність поручень та із завмиранням серця прислухаюся: на скількох колесах ми їдемо? Почуваюся щасливою, виходячи на першій же зупинці. Чекаю на наступну маршрутку. Потрапляю до салону не з першого разу та й не першої машини; на роботу запізнююсь на п'ять хвилин, але радість потопаючого, що втік од цунамі, зігріває мене цілий день...

Насправді людині так мало треба для щастя...

Людмила ВДОВЕНКО.

м. Черкаси.

БАГАТСТВО

Щоб бути багатим в Україні, треба бути або корупціонером, або борцем із корупцією.

СУЧАСНІ ДІТИ

Петрик і Катруся зачинилися у темній кімнаті. Бабай був у шоці.

Зібрав Остап МИХАЙЛОВИЧ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

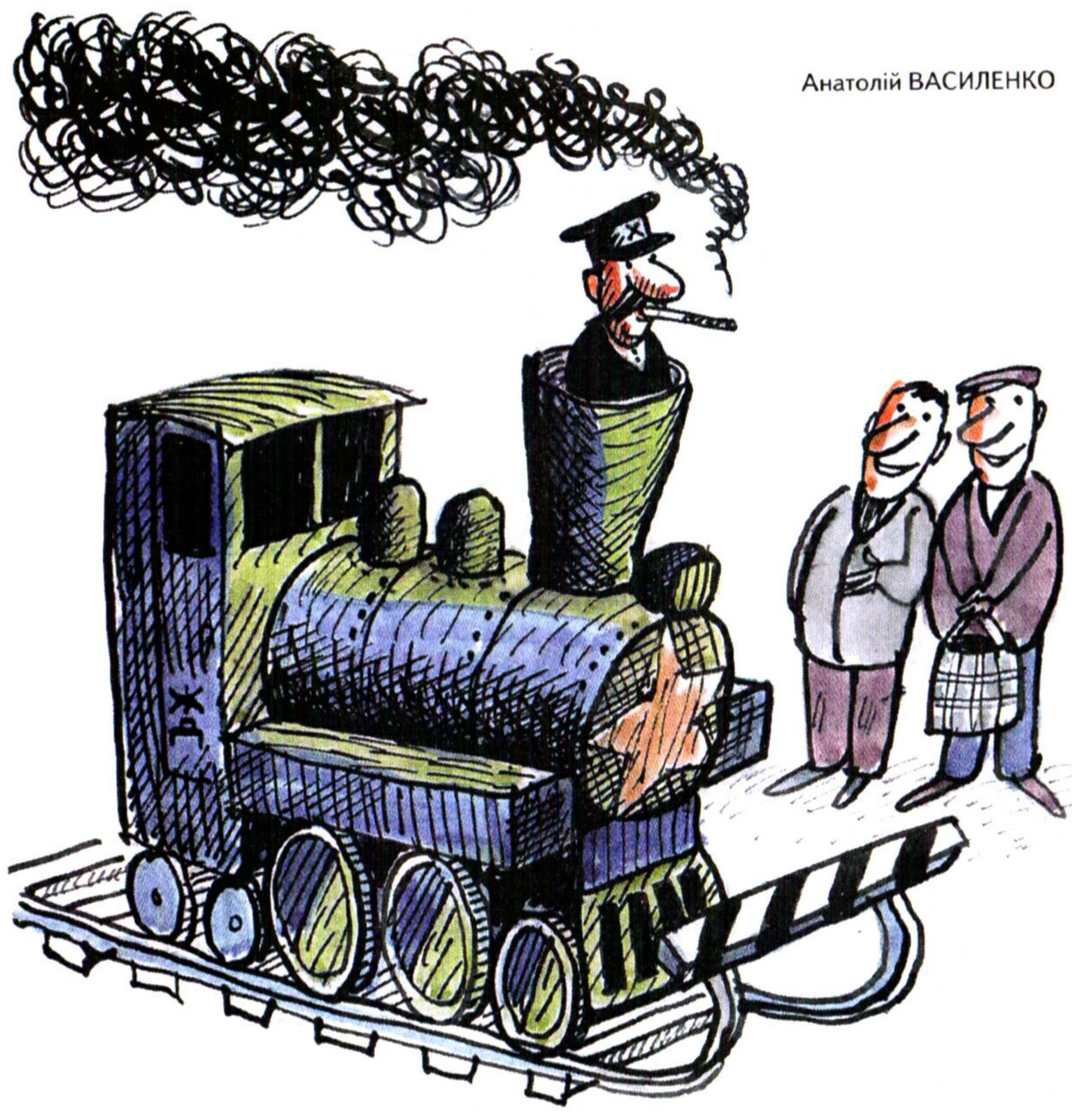

— Ностальгія заїла старого машиніста...

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

БІЖЕНЕЦЬ — *спортсмен-бігун.*

ГВИНТІВКА — *гайковий ключ.*

КАЮТА — *жінка, що кається.*

ПЕСИМІСТ — *собачий місток.*

ПОСТАМЕНТ — *колишній міліціонер.*

ХАПУГА — *футбольний воротар.*

Іван ЄЖЕВСЬКИЙ.

с. Ряшки на Чернігівщині.

Віктор ПОПОВ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

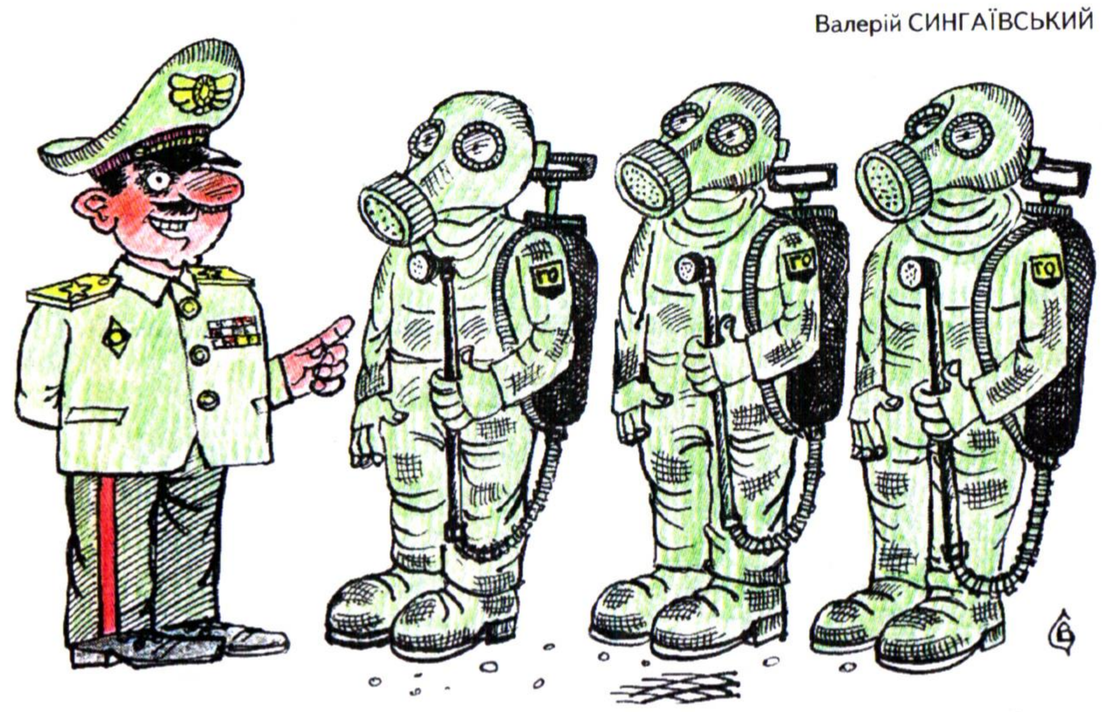

— А тепер — уперед! На мою дачу: рятувати картоплю від жуків. Запишемо це як бойові навчання.

Козацькі жарти

ЧИМ КОРИСНЕ КЕПКУВАННЯ

Пан вихваля своє вояцтво,
Сіркові ж каже після бою:
— Не має гонору козацтво:
Саме кепкує над собою!

А кошовий: — Бракує кеби
Тобі одне збагнути, пане:
До того, хто глузує з себе,
Чужа насмішка не пристане!

ВТРАТА

Горе-лихо у Карпа.
Співчувають йому люди:
Бідолашному, сліпа
Куля влучила у груди.

Парубійко аж реве.
— Мучить рана? — хтось питає.
— Ет, що рана! Заживе.
Хто сорочку залатає?

РЕМОНТ У ДОРОЗІ

Сонце ллє проміння
Щедро на дорогу.
Волики ступають,
Мов солдати, в ногу.

— Соб, цабе! — лунає
У степу німому.
З ярмарку вертає
Парубок додому.

Поруч з ним на возі —
Дівчина-сусідка:
Горда, ніби пава,
Запашна, мов квітка.

Як балакать з нею —
Чом не вчила, ненько?..
І спиня муругих
В полі козаченько.

Зазирнув під воза
І аж чортихнувся:
— От же клятий шворінь —
Знову він зігнувся.

Доведеться воза
Нам ремонтувати.
Лізь сюди, сусідко,
Будеш помагати.

...Сонце ллє проміння
Щедро на дорогу.
— Слухай! — хтось хлопчину
Смикає за ногу. —

Вибач, що наважився
Вас потурбувати.
Звісно, то півлиха,
Що зібрався натовп.

Гірше те, що, поки
Ви ремонтували,
Злодії і воза,
І волів украли!

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

ЧОМУ ЖАБИ ЗАХРИПЛИ?

Чом захриплі у жаб голоси?
Бо на луках багато роси,
Бо, буває, не раз уночі
Йдуть на луки холодні дощі.
Ну, та й серед холодних боліт
Завжди жаби сидять без чобіт,
Мокрі від голови аж до п'ят,
І тому жаби хри-хри-хриплять.

Богдан ДАНИЛОВИЧ.

Сторінка для дітей

ПРОВЧИВ

Українська народна казка

В одного пана служив конюх. Пан був злючий-презлючий: як не лає конюха, то б'є. Б'є і плакати не дає!

Одного ранку, у суботу, вирішив пан поїхати на базар:

— Запрягай коней! — наказує конюху.

Коні запряжені. Поїхали. Під'їхали до лісу. А пан дуже боявся розбійників.

— Як ти гадаєш,— питає конюха,— у цьому лісі розбійники є?

— Хто його знає... — стенув плечима той.

— Тоді я залізу у мішок. А як хтось із зустрічних запитає, що везеш, то скажеш — дзвони.

Їдуть вони вже лісом. Конюх подивився на мішок, змінив свій голос і кричить:

— Гей, що везеш, чоловіче?

І своїм голосом відповідає:

— Дзвони!

А потім знову змінив голос:

— Зараз перевіримо!

І як почав батогом шмагати по мішку, де пан сховався. Тільки цьвохне,— пан, щоб себе не виказати, вигукує: «Дзень-бом! Дзень-бом!»

Відлупцював добряче пана, їдуть далі.

Пан питає:

— Що, вже далеко розбійники?

— Далеко.

— Ой, болить усе мені! Якщо ще хтось зустріне і запитає, що везеш, то скажеш — скло. Може, тоді бити не будуть.

— Гаразд! — усміхнувся конюх.

Проїхали вони трохи, і конюх знову не своїм голосом як закричить:

— Гей, що везеш?

А тоді своїм голосом відповідає:

— Скло!

Потім знову змінив голос:

— Зараз перевіримо!

І знову почав шмагати батогом по мішку.

А пан сидить у мішку і тільки викрикує:

— Дзень — трісь! Дзень — трісь!

Поїхали далі.

Пан невдовзі питає:

— Чи вже виїхали з лісу?

— Виїхали,— відповідає конюх.

— Тоді розв'язуй мішок.

Конюх розв'язав.

Вилазить звідтіля пан. Синій, ледве дихає.

— Скажіть спасибі, що я не сказав, що ви в мішку... Вам би ще більше перепало.

— Спасибі, виручив! — застогнав пан. — Я за це тебе більше бити не буду.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

У цьому РЕБУСІ зашифровано італійське прислів'я.

АЛЕ УЖЕ...

Чотирирічна Світланка бавить братика у колясці.

— Він іще не навчився ходити? — питає сусідська бабуся.

— Ще ні, але ніжками вже велосипедика крутить.

ТЕЛЕФОН?..

Оксанка з мамою приїхала у село до бабусі. Побачила на шиї у корови дзвоник.

— Мамо! Подивися-но! То у корівки такий мобільник?

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

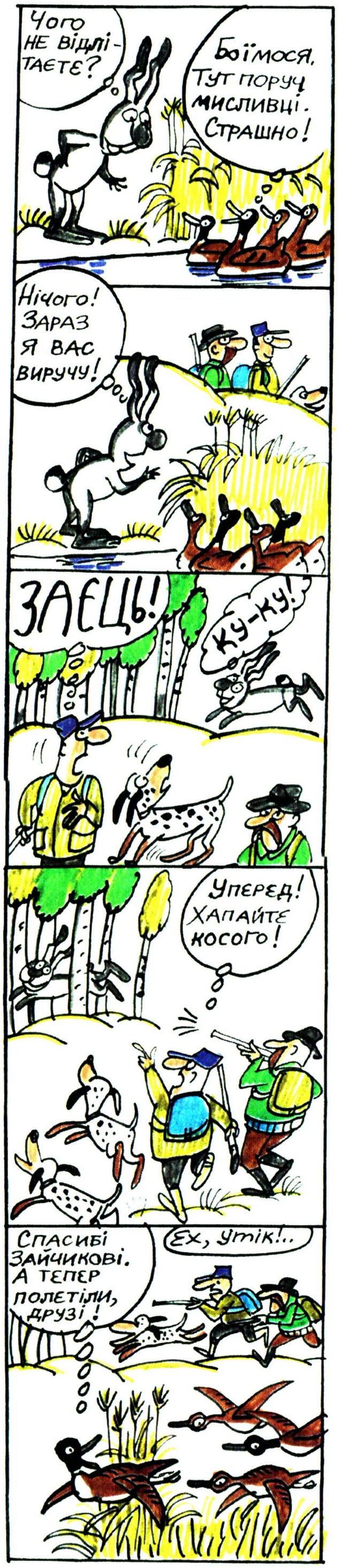

ОДНИМ РЕЧЕННЯМ

ЖІНОЧА ПРИКМЕТА

Вийшла ненафарбована — зустрінеш усіх знайомих.

ОГОЛОШЕННЯ

На посаду міністра фінансів потрібна людина, у якої свербить завжди ліва долоня.

ПОРАДА

Щоб уранці вчасно вставати, треба ставити будильник не на годину раніше, а на шафу.

Зібрав Валерій КУТЯНИК.
м. Острог Рівненської області.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Нещодавно ЗМІ повідомили, що на південній частині Марса нібито виявлено струмки води. А вода, як відомо, це ознака наявності життя. Отже, виходить, недаремно у пісні співається, що «на Марсі будуть яблуні цвісти». «Є чи немає там води, цвістимуть чи не цвістимуть на цій планеті яблуні — покаже час!» — недовірливо зітхне песиміст. А наш молодий художник-оптиміст Кирило Володін-Панченко приніс до редакції карикатуру: намальоване рум'яне яблуко, на якому написано: «Made in Mars»("Перець" №6).

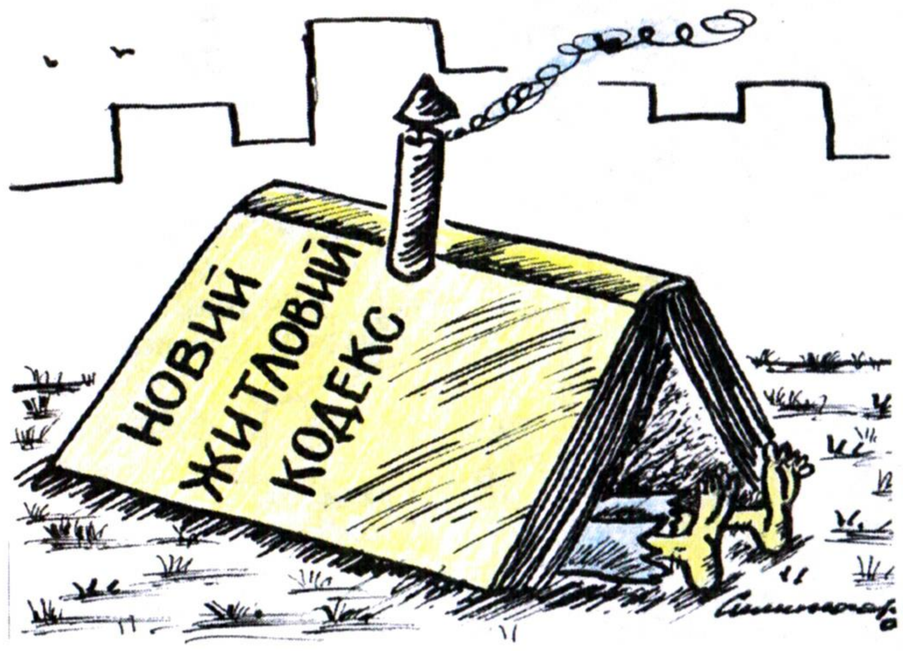

Значить, таки є на Марсі вода? Значить, цвітуть і плодоносять там яблуні?

Наші читачі, придумуючи підписи до карикатури, не цитували слів відомої пісні. Вони «прив'язували» свої дотепи здебільшого до наших реалій. Журі поцінувало це і назвало переможців шостого туру. Ними стали: **Микола ГАЛЬЧИН з м. Андрушівки, що на Житомирщині — *«І чого тільки не придумають заради реклами!»*; Михайло ЮХИМЕНКО з м. Волочиська Хмельницької області — *«А чому ж не намалювали постачальника цього фрукта?»*** та **Олексій КОТЛЯРЧУК з смт Чернігівки Запорізької області — *«Яблука аж із Марса, а ціни напевне ж удвічі нижчі, ніж із нашої Яблунівки!»***

Вітаємо!

А тепер чергове завдання: придумайте підпис до малюнка Вадима Симиноги.

На переможців чекають призи!

БУДЬМО ЗДОРОВІ!

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Володимир АДАМОВИЧ

Олег ГУЦОЛ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Ви пластичний хірург? Хочу подовжити шию!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Андрій САЄНКО

Віктор КОНОНЕНКО

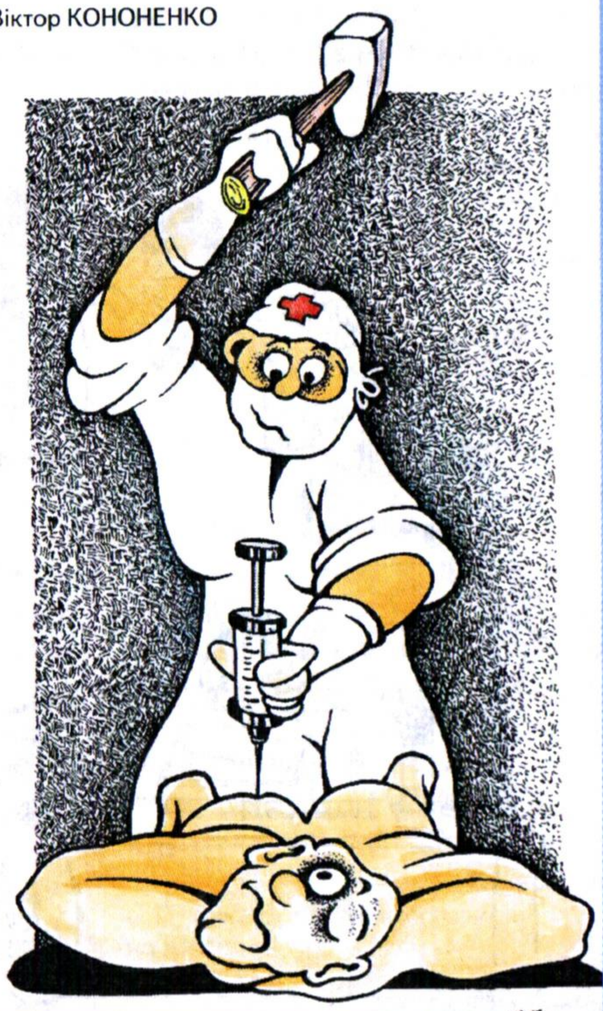

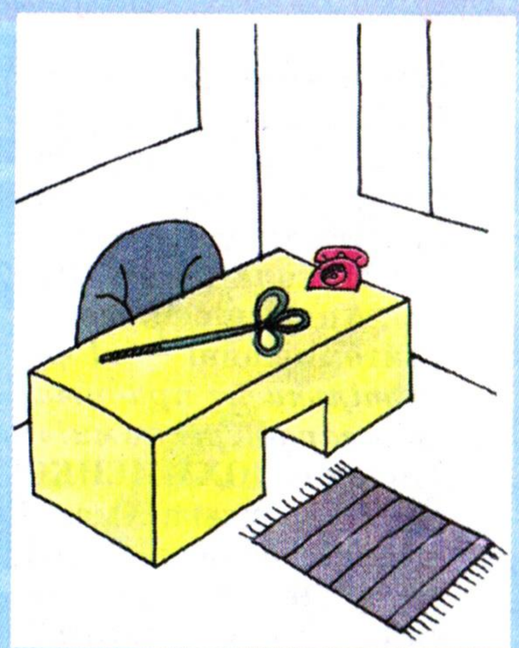

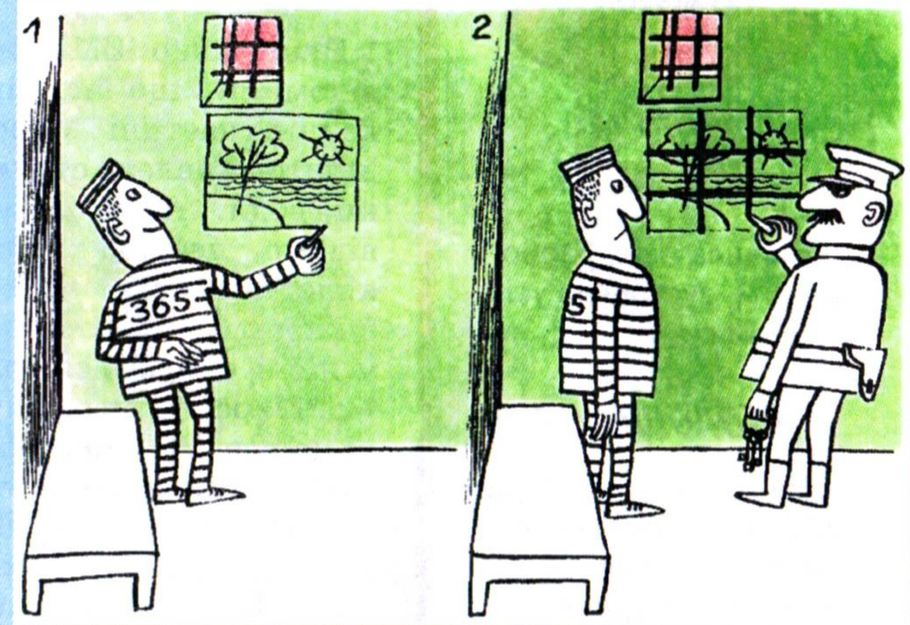

Акіле КАМПАНІЛЕ

ПОЖЕЖА У ПАЛАЦІ ФОЛЕНА

У ті часи я був директором одної щоденної газети. Якоїсь ночі спалахнула пожежа у палаці Фолена. Я покликав розсильного:

— Д'артаньян!..

Правду кажучи, розсильний звався Джуліо, але позаяк він працював у політичному виданні, то вважав за потрібне взяти собі псевдонім.

— Покличте до мене редактора, який відповідає за пожежі!

— Він уже пішов, Ваше превосходительство.

Мені ніяк не вдавалося відучити нашого розсильного від звички називати мене Вашим превосходительством; до того ж так само не вдавалося спонукати інших набути цю звичку.

Раб свого годинника, редактор, у віданні якого були пожежі, завжди в усталений час ішов додому, навіть якби світ догори дригом перекидався. То що вже там казати про пожежі, які траплялися в його позаурочний час.

— Тоді,— сказав я,— покличте до мене редактора, спеціаліста по катастрофах.

— Він хворий.

— То хто, врешті-решт, іще є в редакції?!

— Редактор світської хроніки.

— Гаразд! Скажіть, хай іде сюди!

Через хвилину редактор світської хроніки з'явився, одягнений у фрак.

— Терміново! — сказав я йому. — Ідіть і зробіть репортаж про пожежу в палаці Фолена.

— Але ж я редактор світської хроніки!

— Зараз жодне «але» нічого не важить! Більше нікого послати. Ідіть, ідіть. Занотуйте собі все, і як тільки повернетесь,— одразу ж напишіть мені розгорнутий репортаж.

— Але ж я навіть не знаю, як почати!

— Напишете про те, що бачили. Хіба у вас очей нема? Гайда, швиденько. Візьміть таксі. Бігом!

— А запрошення?

— Яке запрошення?

— Запрошення побувати на пожежі.

— На таке запрошень не треба, чорт візьми! Гайда, ідіть!

Відповідальний за світську хроніку редактор вийшов.

Ось його репортаж, надрукований у номері наступного дня.

«Сліпучо розкішне буяння світла й іскр, незабутній круговорот жіночої голизни — ось видовище, що його час од часу світське життя пропонує втомленому зору пересиченого хронікера. Вчора ввечері грандіозна, незабутня пожежа, на якій були присутні всі пожильці багатої оселі, відбулась у розкішних салонах палацу Фолена. Серед присутніх можна було зауважити пожежну команду у повному складі; графиню Фолена у чудовому чоловічому взутті, яка прикривала свої скульптурно вирізьблені форми підніжним приліжковим килимком; графа у щільно прилиплих підштаниках, що виразно окреслювали його стегна, та інших. Велике захоплення викликала молода графиня, одягнена в чарівну рожеву піжамку, і її англійська гувернантка в нічній сорочці. Тут можна було так само побачити портьє палацу Фолена, оточеного його сімейством, і портьє сусідніх будинків. Вибачаємося, що через брак місця не називаємо їх поіменно. Багато декольте, велика кількість туфель. Пожежа тривала до світанку при безперервному пожвавленні. Тільки вдосвіта пожежники та решта присутніх розпрощалися та розійшлися, несучи із собою незабутній спогад про красиве видовище, яке, зважаючи на їх традиційну куртуазність*, графи Фолена, ми в цьому переконані, із задоволенням повторять на радість своїх друзів».

* Куртуазність (*із франц.*) — витончена ввічливість, люб'язність.

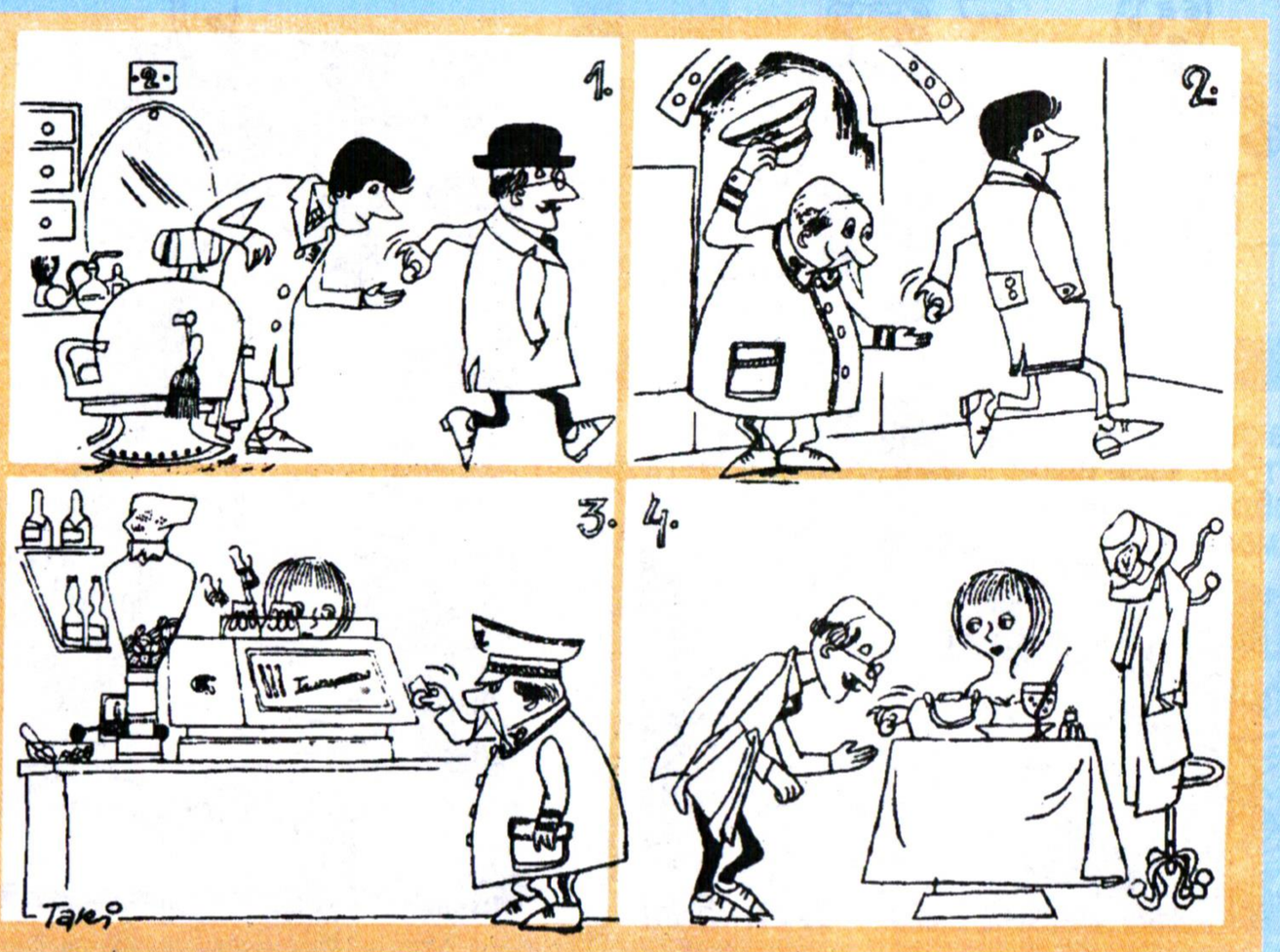

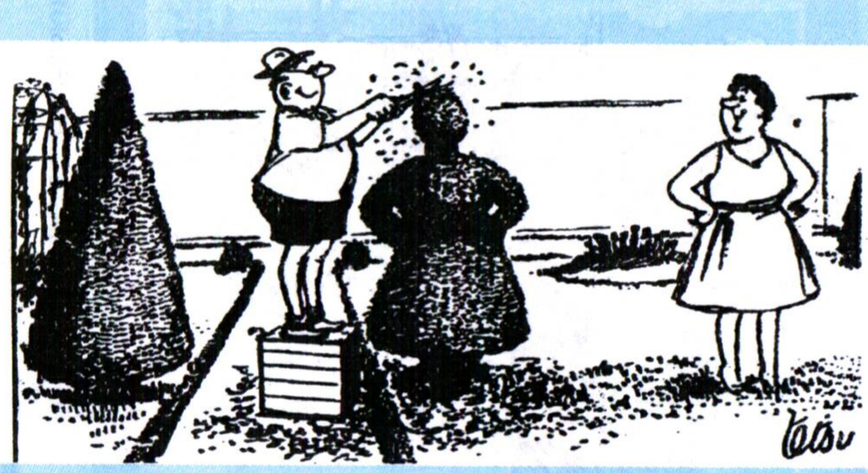

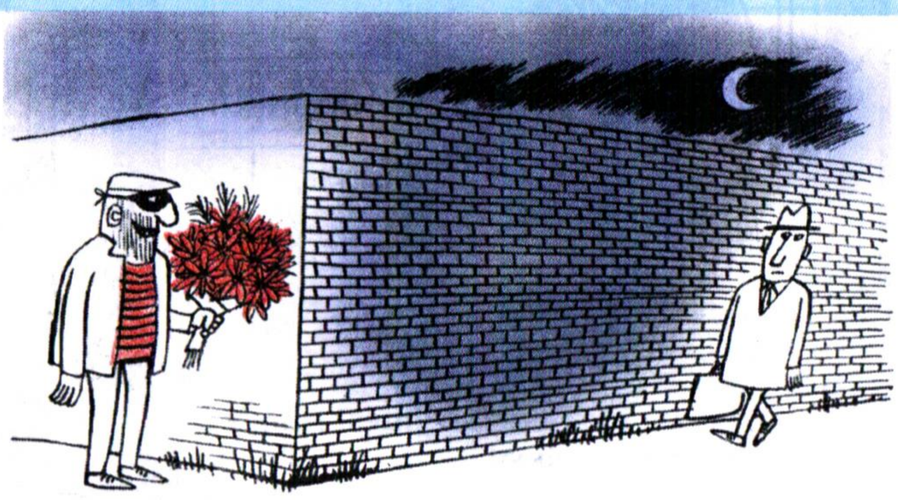

Інтерсмішинки

РЕКОРД

— От є у мене,— хвалиться англієць,— один приятель. Якось, пірнувши у Темзу, він пробув під водою аж цілих десять хвилин.

— А один мій приятель,— каже француз,— стрибнув у море поблизу Ніцци, а я взяв хронометр і почав відлік часу: хвилина... година... дві години...

— Чекай, чекай-но! То скільки ж твій приятель під водою пробув?

— Не знаю. Коли я чотири роки тому від'їжджав звідти, він іще не випірнав.

СЛАВА БОГУ!

Лікар каже Джері:

— Дякуй Богові і май на увазі: то тільки твій здоровий організм уберіг тебе од вірної смерті!

— Справді?! — стрепенувся Джері. — Ну слава Богу! А я вже подумав був, що скажете платити за лікування.

АЛЕ ЧОГО Ж...

— Я уже десять років працюю у вас,— каже П'єро хазяїнові,— але ніяк не можу збагнути, за що ви мене не любите.

— Ет, не зважай на це. Я й сам себе часто ненавиджу.

— Ну щодо вас то все зрозуміло, але чого ж мене не любите?!

ЩОДО ЗВ'ЯЗКІВ

Паризький адвокат заходить із дружиною у нічний заклад. Одна з дівчаток, що сидять із напоями в руках коло бару, усміхається до нього, як до старого знайомого.

— Звідки ти її знаєш? — уїдливо питає дружина. — Думаєш, я не бачила, як вона на тебе дивилася?

— Нас пов'язує професійне знайомство, люба.

— А з чиєю професією пов'язане — твоєю чи її?

Страшне Перо не вигадує...

«Студентів, які уві сні хропуть, поселяти в одну кімнату...»

(Із розпорядження коменданта гуртожитку).

«Мене у садку покусала собака баби Каті. І хоч вона була прив'язана, зуби в неї не були прив'язані, бо була без намордника.»

(Із пояснення в сільраді).

«Я тричі крепко поцілував автоінспектора у нетверезому стані. За те, що він прямо сказав: «Ану дихни!» Бо мені ні на роботі, ні дома ніхто дихати не дає...»

(Із пояснення в ДАІ).

Надіслав Олександр ГРИЦЕНКО.

«Раньше сексу не було, а діти рожалися, а зараз і старе і мале торочать про те і нагострилась димограхвія».

«Я був на лікарняному листку і це добре посприяло моєму пошатнувшому здоров'ю».

(Із листів до редакції).

«Чіпка був пастухом і знав чому ревуть воли».

(Із учнівського твору).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.

КРОСВОРД

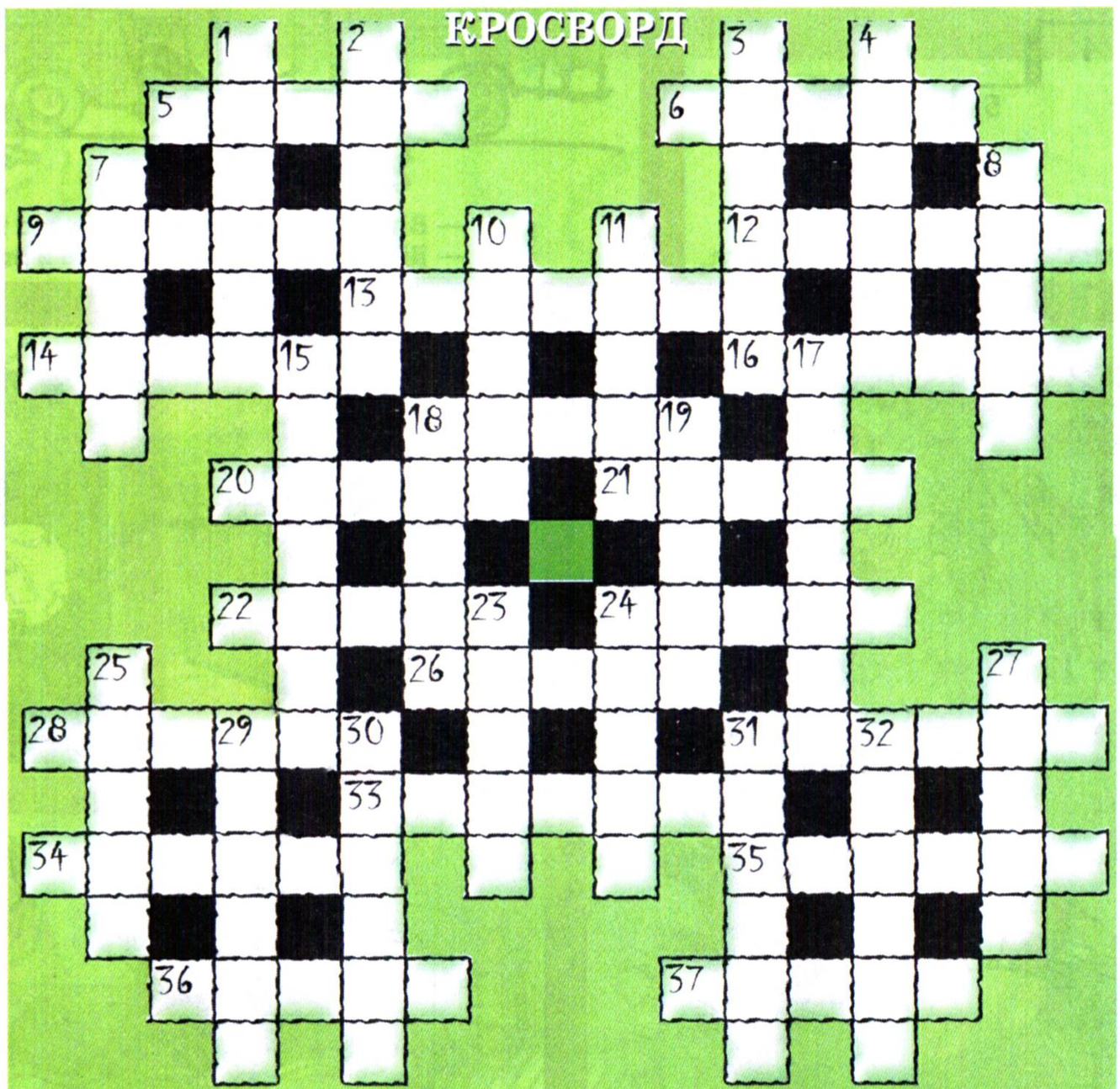

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 5. Бобова рослина, яку називають царем. 6. Російська ріка. 9. Благородний метал. 12. Угорський народний танець. 13. Людина без хисту, таланту. 14. Столиця Туреччини. 16. Піротехнічний снаряд. 18. Хімічний елемент. 20. Антична театральна споруда. 21. Каркас. 22. «Солодка парочка». 24. Корсар. 26. Гармонійне поєднання кількох музичних звуків. 28. «Парафія» синоптиків. 31. Відплата за зло. 33. Палац (але зовсім по-італійськи). 34. Природний дар людини. 35. Опера Ж. Верді. 36. Вирішальний етап наступу військ. 37. Заклик.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Свійська тварина. 2. Металевий вінець у монарха. 3. Видатний український письменник. 4. Овоч. 7. Волосся вівці. 8. Із шкільних меблів. 10. Церковний... . 11. Мореплавець — ... да Гама. 15. Історія поколінь певного роду. 17. Вічнозелене плодове дерево. 18. Один із нею, а семеро з ложкою. 19. Щільний чорний сланець. 23. Кам'яна гора із стрімкими схилами. 24. Вона перетворила мавпу в людину. 25. Кулька з оперенням (для гри). 27. Спортсмен. 29. Відома страхова компанія. 30. Там можна купити ліки. 31. Український композитор Ігор ... . 32. Те, чим вимірюють щонебудь.

Склав Андрій КОРЧИНСЬКИЙ.

м. Кодима на Одещині.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Не чекай, щоб макарони самі в рот полізли.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 7

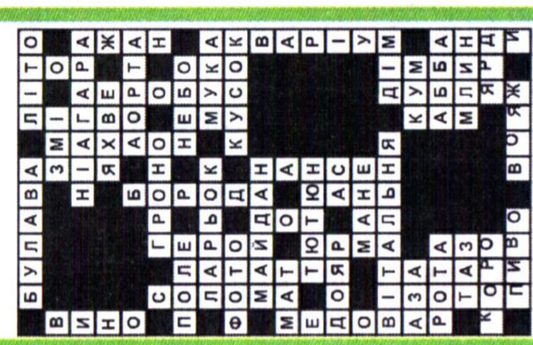

ПЕРЕЦЬ № 8 (1624)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 10. 08. 2011. Підписано до друку 19. 08. 2011. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 6950 прим. Зам. 0110108. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Вітаємо тебе, друже! Чули, що ти одружився.
— Вітайте мене ще раз. Я вже й розлучитися встиг.

Василь ФЛЬОРКО

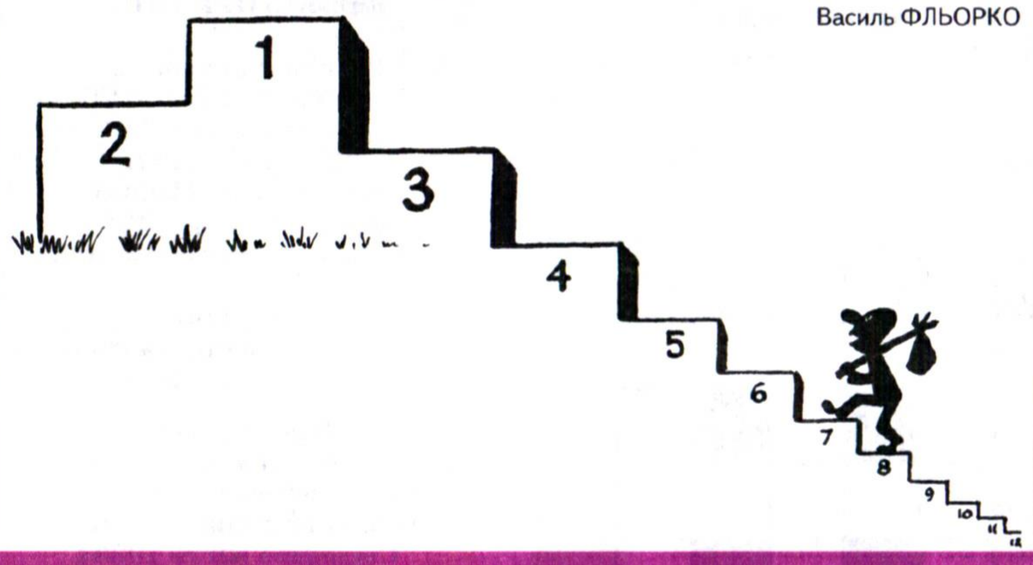

Микола КАПУСТА

Василь ФЛЬОРКО

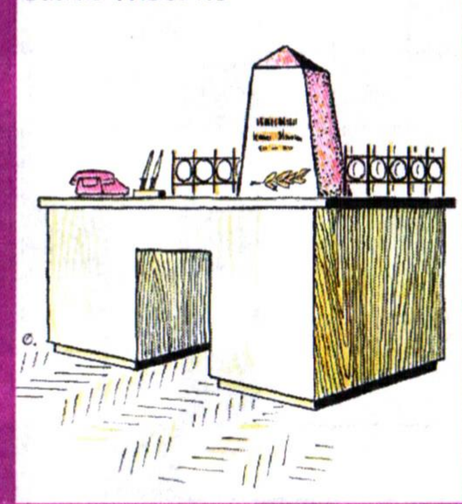

Данило КУЗНЄЦОВ

Валерій КОНОНЕНКО

Валерій МОГИЛЬНИЙ

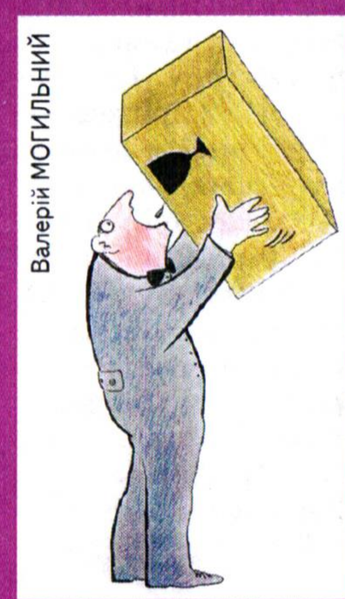

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

4 820012 966752 08

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!